

som han er enig med os om, at det er, det vil han ikke stemme for. Jeg vilde meget hellere have, at den ærede Rigsdagsmand gik den modsatte Vej; jeg vilde meget hellere have, at han sagde, at de anførte Grunde forekomme ham ikke saa stærke, som de forekomme Udvalgets Fleertal, men at han dog vil stemme for dets Indstilling — det var meget bedre. Smidlertid, det er jo Noget, som den ærede Rigsdagsmand har at afgjøre med sin egen Overbeviisning, og det var kun en Tanke, der saa stærkt paatrængte sig mig, at jeg maatte fremsætte den.

S. Sags: Der er brugt stærke Udtryk af mange Talere i denne Sag; de mindst stærke ere ikke brugte af den sidste ærede Taler. Smidlertid har jeg savnet een Ting fra Udvalgets Side, og det er Enighed; jeg taler ikke om, at der er Uenighed mellem 2 Mindretal og Fleertallet og mellem de 2 Mindretal indbyrdes; men jeg taler om, at der i selve Udvalgets Fleertal er en mangfoldig Uklarhed og Usikkerhed. Det er derfor, jeg føler mig opfordret til, deels af de fremsatte Ansøelser her i Salen, deels af Udvalgets Betænkning at fremhæve enkelte Punkter. Jeg holder ikke meget af at holde mig til Ord, der saaledes falde som Begrundelse af Indstillinger, men her fremtræde de med en ganske eiendommelig Karakter; de have en vis monumental Karakter, de staae som constitutionelle og finantsielle Grundsatninger, der skulle indhugges i Marmor eller Granit for at staae som Noget, der skal gjælde til Regel for Eftertiden. Men lad os nu see, hvorvidt disse Grundsatninger ere klare og holdbare. Det er allerede paa-peget, hvorledes der Pag. 418—19 i Betænkningen er en forunderlig Modsigelse i, at man klager over, at den nominelt opsørte Rente af 4 pCt. skulde antyde den — i Betænkningen — nævnte Lovgivnings Fyldestgjørelse, og saa siges der: „det skjønnes ikke destomindre, at dens Principer ere krænkede, ikke blot i Retning af Midlernes Forrentning“ etc. Men er et Princip krænkede i Retning af Midlernes Forrentning, naar jeg faaer 4 pCt., hvorfra jeg end faaer dem? Naar jeg faaer 4 pCt., kan man ikke sige, at Principet er krænkede i Retning af Midlernes Forrentning. Endnu mærkeligere

bliver imidlertid den næste Sætning, der betegner, at Reservecapitaler ere anvendte i Diemed, der ligesaa lidt have nogen Berettigelse i et forstandigt Hensyn til Reservecapitalens Natur og Hensigt som i Nyttens af at komme Monarchiets Finantsfer til Hjælp i store og hele Monarchiet omfattende Finantsforanstaltninger. Er det Monarchiet, vi skulle hjælpe i denne Sag? Er det Kongerigets Rigsdag, der fornemmelig skal tage Hensyn til Monarchiets Finantsfer? Men er det Spørgsmaal, her er Tale om, ikke et stort Foretagende? Man kan sige det er et slet Foretagende, men man kan ikke nægte, at det er et stort Foretagende. Da jeg læste det, maa jeg tilstaae, at jeg blev forbauset, og jeg vilde ikke have kunnet forstaae det, uden at sammenligne det med den næste Sætning, der endvidere er bleven opklaret af flere Talere. Der siges disse mærkelige Ord, at Reservecapitalens betegnede Midler i denne Hensigt ikke blot ere bundne til en bestemt Disposition i et Tidrum af 4 Aar med et ikke høit Renteudbytte, men ogsaa ere belastede med den Forpligtelse at holde Monarchiets Finantsfer skadesløse for det finantsielle Tab, de maatte lide ved at have formaaet Sir Morton Peto & Co. til at overtage den jydskke Jernbane-Entreprise. Jeg vil nu ikke tale om, at Finantsferne ikke godt kunne faae en Entrepreneur til at overtage en Entreprise, men de ere vel nævnte istedetfor Monarchiets Finantsminister. Troer man nu imidlertid, at Monarchiets Finantsminister for Monarchiets Skyld alene har formaaet Sir Morton Peto til at overtage den jydskke Jernbane (Tscherning: Det staaer dog i hans Skrivelse). Jeg skulde dog mene, at det ikke staaer der. Der sagdes af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning), at Finantsministeren havde forloftet Entreprenøren til at gaae ind paa denne Sag og saaledes trukket Indenrigsministeren med sig, og man har sagt ved Siden af, at man har bortestamoteret Indenrigsministerens Ansvarlighed, og at man ikke havde skudt Indenrigsministeren frem, men ladet ham bælle af Finantsministeren, der var som et Skjæmbæret for ham. Her fremtræder altsaa det høist Forbausende, at Monarchiets Finantsminister ene for Monarchiets Skyld skulde faae